

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Zdeňkem Douďerou v právní věci žalobce: **Ing. T. K.** nar. **.....**, bytem **.....**, zastoupeného JUDr. Marií Vítkovou, advokátkou se sídlem AK Česká Lípa, Pátova 394, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o částku ve výši **230.000,- Kč**,

t a k t o :

- I. Žaloba, na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku ve výši 230.000,- Kč, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Svou žalobou se žalobce na žalované domáhal zaplacení ve výroku I. uvedené částky s tím, že se jedná o náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č.358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „zákon“). V odůvodnění uvedl, že dne 29. 10. 1998 bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 trestního zákona. Trestní stíhání žalobce bylo usnesením Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 1. 2013 sp. zn. **.....** podle článku II. amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 zastaveno. Usnesení o zastavení trestního stíhání nabylo právní moci dne 12. 2. 2013 a trestní řízení tak skončilo po 14 letech a dvou měsících. Žalobce se proto na žalované domáhal finanční náhrady, představující nemajetkovou újmu vzniklou nepřiměřenou délkou trestního řízení, a to v celkové výši 230.000,- Kč. Výzva ze dne 12. 7. 2013 na předběžné projednání byla žalované doručena dne 16. 7. 2013 a žalovaná pak ve svém stanovisku ze dne 20. 9. 2013 konstatovala, že žalobci vznikla nemajetková újma nepřiměřenou délkou řízení, avšak byla odškodněna jinak, v rámci samostatného řízení, a to formou zastavení trestního stíhání. Žalobce se s tímto stanoviskem neztotožňuje, je přesvědčen, že formou zastavení trestního stíhání nebyla odškodněna takto vzniklá nemajetková újma. Samotné konstatování porušení práva nepovažuje za dostatečné s ohledem na dopady délky trestního řízení do jeho osobního, pracovního a společenského života. Žalobce během trestního řízení se na předvolání dostavoval k policejnímu orgánu i k soudu, přebíral písemnosti, nedával zbytečná podání a návrhy s cílem zdržovat soudní jednání, nezmařil hlavní líčení a průtahy v řízení nezavinil. Z důvodu nepřiměřeně dlouhého trestního řízení mu vznikla psychická újma. V této souvislosti pak poukázal na nález Ústavního soudu ČR, sp. zn. III. ÚS 2142/09 ve kterém se ústavní soud ztotožnil

s právními názory vyslovenými ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 ve kterém soud dospěl k závěru, že pro poměry České republiky je přiměřené, jestliže se základní částka, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, pohybuje v rozmezí mezi 15.000,-Kč až 20.000,-Kč za jeden rok řízení. Částka požadovaná žalobcem je v souladu s uvedenými rozhodnutími Ústavního soudu ČR a Nejvyššího soudu ČR a není nepřiměřeně vysoká, nevybočuje z relevantních kritérií pro určování intenzity zásahu do pracovního a společenského života žalobce.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě žalobcem uplatněný nárok neuznala, nespороvala, že u ní žalobce dne 16. 7. 2013 (žádostí ze dne 12. 7. 2013), uplatnil nárok na poskytnutí zadostiučinění ve výši 230.000,- Kč ve smyslu zákona za nesprávný úřední postup v řízení, vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. [REDAKCE] jako soudem prvního stupně, jakož i v řízení před soudy vyšších stupňů, konstatovala, že v předmětném řízení k nesprávnému úřednímu postupu, ve smyslu § 13 zákona došlo a poskytla žalobci zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva na spravedlivý proces. Žalovaná dospěla k závěru, že nesprávný úřední postup spočívá v celkové délce řízení, kterou hodnotila jako nepřiměřenou. Otázku přiměřenosti řízení je pak třeba posoudit v souladu zejména s článkem 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který mimo jiné zakotvuje právo každého na projednání věci v přiměřené lhůtě a příslušnou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Z ní kromě jiného vyplývá, že přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností případu a s ohledem zejména na složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (viz např. rozsudek ESLP ve věci Hartman vs. Česká republika ze dne 10. 7. 2003, § 73). Dále žalovaná zmínila rozsudek ESLP ve věci PRETTO vs. Itálie ze dne 8. 12. 1983, § 37, když průtahy v určité fázi řízení lze tolerovat za předpokladu, že celková délka řízení nebude nepřiměřená a pouze průtahy přičitatelné státu mohou vést k závěru, že délka řízení byla nepřiměřená (viz např. rozsudek ESLP ve věci Papachelas vs. Řecko, ze dne 25. 3. 1999, § 40). Chování stěžovatele pak představuje objektivní faktor, který není přičitatelný žalovanému státu a je třeba ho vzít v úvahu při rozhodování o překročení přiměřené lhůty (viz například rozsudek ESLP ve věci Versini vs. Francie ze dne 10. 7. 2001, § 28). Žalovaná uvedla, že podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR neexistuje žádná abstraktně stanovitelná lhůta, kterou by bylo možno obecně považovat za nepřiměřenou a otázky přiměřenosti délky řízení je nutné vždy zkoumat ve světle konkrétních okolností daného případu. Pouze průtahy přičitatelné státu, mohou vést ke konstatování překročení přiměřené lhůty. Stát je možné činit zodpovědným pouze za ty průtahy, které by byly způsobeny liknavým postupem státních orgánů. V posuzovaném případě bylo trestní stíhání žalobce zastaveno z důvodu amnestie prezidenta republiky, přičemž ze znění amnestie se jednoznačně podává, že trestní stíhání bylo zastaveno pouze a jedině z důvodů jeho délky, přesahující 8 let a lze tak uzavřít, že nemajetková újma, vzniklá žalobci, nepřiměřenou délkou řízení, byla odškodněna jinak, v rámci samostatného řízení, a to formou zastavení trestního stíhání žalobce. Žalovaná proto nároku žalobce na poskytnutí zadostiučinění v penězích nevyhověla. Dále pak zmínila, že již uplynula zákonná šesti měsíční lhůta pro uplatnění předmětného nároku před soudem a tento je tak promlčen. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Soud vzal v řízení za prokázané, že žalobce dopisem ze dne 12. 7. 2013, doručeným žalované dne 16. 7. 2013, požadoval náhradu nemajetkové újmy za průtahy v trestním řízení, vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 7, pod sp. zn. [REDAKCE] v celkové částce ve výši 230.000,- Kč. Žalovaná ve svém stanovisku ze dne 20. 9. 2013 žalobci sdělila, že v posuzovaném případě nelze poskytnout zadostiučinění v penězích a nemajetková újma, vzniklá žadateli nepřiměřenou délkou trestního řízení, byla odškodněna již v rámci samostatného řízení, formou zastavení trestního stíhání žalobce, a proto jeho žádosti na poskytnutí zadostiučinění v penězích, nevyhověla. Žalovaná konstatovala, že v uvedeném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, spočívajícím v nepřiměřené délce řízení.

Dne 29. 10. 1998 bylo žalobci sděleno obvinění podle § 160 odst. 1 trestního řádu, pro trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 2, 4 trestního zákona, který byl spatřován v jednání, popsaném ve sdělení obvinění.

Usnesením Policie ČR ČVS: [REDAKCE] ze dne 30. 11. 1999 bylo trestní stíhání žalobce zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Toto usnesení bylo zrušeno usnesením náměstkyně obvodní státní zástupkyně pro Prahu 7 ze dne 5. 1. 2000, č.j. [REDAKCE] a vyšetřovali uloženo, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.

Dne 9. 2. 1999 byl realizován výslech žalobce, jako obviněného. Dne 15. 3. 2007 byl žalobci ustanoven obhájce JUDr. Leo Kadlec.

Dne 11. 8. 1999, 25. 8. 1999, 2. 9. 1999 proběhly výslechy svědků Ing. I. [REDAKCE] K. [REDAKCE] S. [REDAKCE] K. [REDAKCE] Ing. P. [REDAKCE] K. [REDAKCE], J. [REDAKCE] K. [REDAKCE] Ing. J. [REDAKCE] L. [REDAKCE] CSc., dále dne 25. 8. 1999 JUDr. J. [REDAKCE] R. [REDAKCE] 1. 8. 2000 B. [REDAKCE] B. [REDAKCE], 20. 7. 2000 Ing. Z. [REDAKCE] B. [REDAKCE]

Dne 15. 5. 2008 učinila Policie České republiky Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 7 návrh na podání obžaloby na žalobce pro trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 2, 4 trestního zákona. Součástí tohoto návrhu se staly navržené důkazy v podobě výslechů svědků, dále výslechu obviněného, znaleckými posudky ohledně cen nemovitostí, ekonomické analýzy, zprávy auditora za rok 1998, kupních smluv, osobních materiálů obviněného.

Dne 2. 6. 2008 byla u Obvodního soudu pro Prahu 7 podána obžaloba Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 7 ze dne 28. 5. 2008, mimo jiné též na žalobce pro trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 trestního zákona, který je spatřován v jednání v obžalobě popsaném.

Dne 30. 10. 2008 se ve věci konalo hlavní líčení a další hlavní líčení proběhlo dne 11. 12. 2008, 29. 1. 2009, 5. 3. 2009, 2. 4. 2009, 14. 5. 2009, 27. 5. 2009.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce uznán vinným pro jednání v rozsudku popsaném, kterým spáchal trestní čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 trestního zákona a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou let a výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na dobu 2 let. Dne 2. 12. 2009 bylo Obvodnímu soudu pro Prahu 7 doručeno odvolání obžalovaného žalobce, proti uvedenému rozsudku. Spis byl pak předložen Městskému soudu v Praze dne 2. 3. 2010, který usnesením ze dne 25. 3. 2010, sp. zn. [REDAKCE] napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a věc vrátil státnímu zástupci k došetření.

Opatřením ze dne 6. 9. 2010 Policie České republiky přibrála znalce Ing. Radomíra Voříška k podání znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace oceňování nemovitostí. Dne 25. 10. 2010 tento znalec vypracoval znalecký posudek, další znalecký posudek byl ve věci vypracován 23. 10. 2010 Ing. Vítězslavem Rázkem CSc, ohledně hodnoty strojního zařízení, uvedeného v posudku.

Opatřením ze dne 14. 6. 2011 Policie přibrála znalkyni Ing. Stanislavu Brejchovou k podání znaleckého posudku z oboru účetnictví a ekonomika – odvětví účetnictví a tento znalecký posudek byl znalkyní vypracován dne 5. 10. 2011.

Dne 29. 11. 2011 bylo pokračováno ve výslechu obviněného žalobce.

Dne 11. 1. 2012 byl na Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 7 doručen návrh Policie České republiky na podání obžaloby na, mimo jiné, jako obviněného žalobce.

Dne 27. 3. 2012 byl realizován výslech znalkyně Ing. Brejchové a taktéž i dne 20. 6. 2012.

Dalším opatřením Policie ČR ze dne 20. 6. 2012 byla opětovně Ing. Stanislava Brejchová přibrána jako znalkyně k podání znaleckého posudku, a to ohledně doplnění znaleckého posudku ze dne 5. 10. 2011 a dodatek byl vypracován 31. 7. 2012.

Dne 24. 10. 2012 byla na Obvodní soud pro Prahu 7 doručena obžaloba náměstkyně obvodní státní zástupkyně pro Prahu 7, mimo jiné též na žalobce, jako obžalovaného, pro jednání v žalobě specifikované, ve kterém je spatřován trestní čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 trestního zákona.

Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 1. 2013, sp. zn. [REDAKCE] bylo rozhodnuto o tom, že obžalovaný žalobce je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 a podle článku II. rozhodnutí prezidenta republiky o této amnestii, bylo zastaveno trestní

stíhání žalobce pro skutek, spočívající v jednání popsaném v usnesení. V odůvodnění soud uvedl, že v předmětné trestní věci jsou splněny podmínky pro použití amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 ve smyslu článku II. tohoto rozhodnutí prezidenta republiky, kdy v dalším trestním stíhání, vedeném před soudem, nelze pokračovat a musí být zastaveno.

Uvedené skutečnosti byly zjištěny ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. [REDAKCE]

Podle článku II. amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, prezident nařídil, aby bylo zastaveno pravomocně neskončené trestní stíhání s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému, od jehož zahájení k 1. lednu 2013 uplynulo více než 8 let, pro trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující 10 let.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem.

Podle ust. § 13 odst. 2 zákona, právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle ust. § 31 odst. 2 zákona, náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle ust. § 31a odst. 2 zákona, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle ust. § 31a odst. 3 zákona, v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení, dospěl soud k závěru, po provedeném dokazování, že žaloba nebyla podána důvodně. Předpoklady pro vznik odpovědnosti státu za škodu podle zákona jsou jednak existence nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí, dále vznik škody na straně poškozeného subjektu, jakož i příčinná souvislost mezi uvedenými.

Pokud se jedná o první ze zmíněných předpokladů, tj. existence nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. [REDAKCE] došlo, a to v podobě průtahů mezi jednotlivými úkony Policie ČR v letech 1999 až 2008, což se negativně projevilo v celkové délce řízení. Sám žalobce se na celkové délce řízení nikterak nepodílel. Byly zjištěny pouze průtahy na straně orgánů činných v trestním řízení a tyto jsou přičitatelné státu. Soud tak dospěl k závěru, že celková délka trestního řízení je tak nepřiměřená.

Dále se soud zabýval žalovanou vznesenou námitkou promlčení. Podle § 32 odst. 3 zákona, se nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona promlčí za 6 měsíců, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Pokud nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem, podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí, nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, neskončí promlčecí doba dříve, než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž došlo k nesprávnému úřednímu postupu. V daném případě bylo trestní stíhání žalobce zastaveno usnesením ze dne 4. 1. 2013, sp. zn. [REDAKCE] které nabylo právní moci dne 12. 2. 2013 a od tohoto data pak počala běžet 6 měsíční promlčecí doba, neboť tohoto dne se poškozený žalobce

dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě. Žalobce pak již dne 16. 7. 2013 uplatnil svůj nárok na odškodnění nemajetkové újmy v rámci předběžného projednání podle § 14 odst. 1 zákona u žalované a následně dne 29. 10. 2013 podal žalobu u soudu. S ohledem na § 15 odst. 2 zákona pak ode dne uplatnění nároku žalobce v rámci předběžného projednání u žalované, dochází ke stavění promlčecí doby na 6 měsíců a teprve poté lze se domáhat nemajetkové újmy u soudu. Jelikož podle § 14 odst. 3 je uplatnění nároku na náhradu škody podle zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu, žalobce v rámci předmětné promlčecí doby, která by marně uplynula dne 12. 8. 2013, tento nárok, jak již bylo uvedeno, dne 16. 7. 2013 uplatnil u žalované a od tohoto data pak došlo ke stavění promlčecí doby po dobu 6 měsíců, nicméně žalobce již dne 29. 10. 2013 uplatnil svůj nárok u soudu a nelze tak hovořit o tom, že došlo k jeho promlčení. Námitka promlčení tak není důvodná.

Žalobce z důvodu nepřiměřené délky trestního řízení pak požaduje přiměřené zadostiučinění ve výši 230.000,- Kč za vzniklou nemajetkovou újmu, která mu právě z tohoto důvodu měla vzniknout. Nejvyšší soud ČR ve svém stanovisku ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 mimo jiné ve vztahu k možným způsobům odškodnění nemajetkové újmy uvedl, že jiná forma náhrady může být přiznána zejména v trestním řízení, a to v podobě zmírnění ukládaného trestu, což je však možné jen za podmínky, že takové zmírnění je navázáno právě na porušení práva na přiměřenou délku řízení. V rozsudku trestního soudu musí být výslovně uvedeno, že uložený trest je mírnější právě proto, že soud přihlédl k okolnosti nepřiměřeně dlouhého řízení, nebo to z něj musí alespoň nezpochybnitelně vyplývat. Musí z něj být též patrné, o jakou část byl trest zmírněn právě v důsledku přihlídnutí k nepřiměřené délce řízení. Podle ESLP musí být toto zmírnění měřitelné a výslovné, a z rozsudku musí být patrné, k jakému konkrétnímu snížení trestu v důsledku nepřiměřeně dlouhého řízení soud přistoupil (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2640/2010; rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR v tomto rozsudku citovaná jsou dostupná na www.nsouid.cz). Obdobná situace nastala v posuzovaném případě, kdy trestní stíhání žalobce bylo z důvodu splnění podmínek amnestie prezidenta republiky pro jeho nepřiměřenou délku zastaveno. Kompenzační prostředek nápravy tak byl žalobci poskytnut již v rámci trestního řízení a má tak jednoznačně přednost před kompenzačním prostředkem, kterým lze nahradit způsobenou újmu v rámci zákona, ve kterém maximální možnou satisfakci představuje peněžní forma odškodnění. ESLP nikdy z článku 6 Úmluvy právo na zmírnění trestu, popř. zastavení trestního stíhání nevyvodil, a vzhledem k jeho oprávněním zřejmě ani vyvodit nemohl. Jedná se o nápravu porušení práva, opírající se čistě o vnitrostátní právo aplikované vnitrostátními soudy a z hlediska ESLP se jedná pouze o právní prostředek v rukou státu, který může být důvodem ztráty postavení poškozeného ve smyslu článku 34 Úmluvy a tím i ztráty legitimace k podání stížnosti k ESLP (srov. Repík, B. K otázce právního prostředku nápravy při překročení přiměřené délky řízení. Bulletin advokacie, č. 6-7/2001). ESLP nicméně v rozsudku ze dne 15. 7. 1982, ve věci Eckle proti Německu, stížnost č. 8130/78, pod bodem 66 a 67 připustil, že přestože snížení trestu a zastavení trestního stíhání, o nichž bylo rozhodnuto z důvodu nepřiměřené délky řízení, v zásadě dotčenou osobu nezbavuje postavení poškozeného, může z tohoto pravidla existovat výjimka, jestliže vnitrostátní orgány uznaly, buď explicitně, nebo alespoň pokud jde o podstatu, a poté napravily porušení Úmluvy. V očích ESLP se jeví takovýto prostředek nápravy jako vhodný, neboť podle ustálené judikatury Spolkového soudního dvora musí trestní soudce při stanovení trestu přihlížet k eventuálnímu překročení „přiměřené lhůty“ podle článku 6 odst. 1 Úmluvy. Vzhledem k odlišné povaze řízení před ESLP nelze z pohledu vnitrostátní praxe pokládat za zcela určující to, jak k tomuto možnému prostředku nápravy přistupuje ve své judikatuře ESLP, neboť se tak děje výhradně na základě jeho procesního postupu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2243/2011, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, uveřejněný pod č. 52/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ve znění opravného usnesení ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, proti němuž směřující ústavní stížnost byla usnesením Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1070/2012, odmítnuta). Ustanovení § 31a odst. 2 věta první zákona stanoví, že zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že peněžní forma odškodnění má

vždy subsidiární povahu ve vztahu k jiným satisfakčním prostředkům nápravy, kterými jsou podle zákona konstatování porušení práva a jiná forma náhrady, kterou představuje např. omluva nebo zmírnění uloženého trestu či zastavení trestního stíhání. V posuzovaném případě bylo trestní stíhání žalobce zastaveno právě z důvodu jeho nepřiměřené délky, aniž by bylo rozhodnuto o vině. Zastavení trestního stíhání žalobce z důvodu jeho nepřiměřené délky tak představuje vhodný prostředek nápravy nemajetkové újmy, která žalobci z důvodu nepřiměřené délky řízení vznikla. Žalobci se tak dostalo příslušné a odpovídající satisfakce již v rámci trestního řízení, když jeho zastavením bez rozhodnutí o vině tak byl odklizen neúnosný stav řízení způsobený jeho nepřiměřenou délkou. Soud tak nedospěl k závěru, že za této situace je na místě poskytnout žalobci přiměřené zadostiučinění ve formě peněžité kompenzace a jelikož žalovaná v rámci předběžného projednání nároku žalobce konstatovala porušení práva na spravedlivý proces, soud žalobu ve výroku I. s ohledem na výše uvedené závěry jako nedůvodnou zamítl.

Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. podle úspěchu ve věci a contrario. Žalovaná byla v řízení zcela úspěšná a vzniklo jí proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že žalované žádné náklady nevznikly, rozhodl soud tak, že žádnému z účastníků právo na jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15ti dnů od doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 21. května 2014

JUDr. Zdeněk Douděra, v. r.
soudce

Za správnost: Jarošová